

Ιωάννης Γεωμέτρης, *Εἰς τὸ θέρος*
(έκδ. von Opstall)

Ὠρία πάντα τέθηλε, καὶ ἄμπελος ἐς τόκον ὀργᾶ,
σμήνεα δ' ἄρτι μέλι χλωρὸν ὑπεκπρορέει,
οὔθατα δὲ σφαραγεῦσι καὶ ἄρνες αἰεὶ σκαίροντες,
αἶγες δ' εὐγλαγέες, λήϊα κεκλιμένα·
ὄρνεα δ' εὐφωνοῦσι καὶ ἄλσεα, εὐσκια δένδρα,
ὔδασι δὲ κρυεροῖς ἀμφιγέγηθε πέτρα.
τέττιξ σύντονον ἤχεϊ, +ναυτίλος+ ἥδιον ἄδει·
ἄσον, Ἰωάννη, καὶ σύ τι κἂν μογέης.

5

*

Ὅλα καρπίζουν καὶ τ' ἀμπέλι θέλει νὰ γεννήσει,
ξέχειλες οἱ κερῆθρες ἀπὸ φρέσκο μέλι.
Σφύζουν τὰ μαστάρια, χαρὰ γιὰ τ' ἀρνάκια,
βαριεὺς ἀπ' τὸ γάλα οἱ κατσίκες, τὰ στάχυα
τὸ θεριστὴ κιόλας προσμένουν.
Στὰ δέντρα κελαῖδοῦνε τὰ πουλιά,
σκιά δροσερὴ σκορποῦνε τ' ἄλση.
Τὸ γάργαρο νερὸ παίζει μὲ τὴν πέτρα.
Συναυλία σωστὴ δίνουν τὰ τζίτζικια,
χαρούμενα ὁ ναύτης τραγουδάει.
Τραγούδησε κι ἐσύ, Ἰωάννη, κι ἄς πονᾷς!

(μτφρ. Δημοσθένη Κούρτοβικ)